

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 759/18
17.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Маје Чогурић и Радмиле Ђурић, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије - Гарантни фонд, ул. Милентија Поповића бр. 5б, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П. бр. 2420/14 од 21.02.2017. године, у седници већа одржаној 17.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I **ОДБИЈА** се као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П. бр. 2420/14 од 21.02.2017. године у ставу другом изреке.

II **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П.бр.2420/14 од 21.02.2017. године, ставом првим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Трећег основног суда у Београду. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 421.593,90 динара, са законском затезном каматом почев од 18.10.2012. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужилац побијајући је у ставу другом, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено одговорио на жалбу тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 у вези члана 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 49/13 - одлука Уставног суда, 74/13 - одлука Уставног суда и 55/14), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена одлука морала укинути.

Супротно наводима жалбе првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеницама на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима, нити постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи у садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника из изведеним доказима.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана 27.12.2003. године догодила се саобраћајна незгода на локалном путу Ниш - Горњи Матејевац, коју је проузроковао тужени ББ управљајући под дејством алкохола у крви возилом регистарских ознака __. Наведено возило било је осигурано код А.Д за осигурање "АА", над којим је отворен поступак стечаја. У саобраћајној незгоди СС и СС1 су претрпели материјалну и нематеријалну штету, а решењем Трговинског суда у Београду бр. 115/05 од 27.12.2006. године у поступку стечаја над А.Д за осигурање “АА” у стечају, признато је потраживање и то оштећеном СС у износу од 552.277,00 динара и СС1 у износу од 50.000,00 динара. Како је над осигуравајућим друштвом, код којег је возило туженог било осигурано отворен стечајни поступак, тужилац је оштећеним лицима платио накнаду штете по основу закљученог споразума о вансудском поравнању, на основу ког је оштећеним дана 17.10.2012. године исплатио укупан износ од 421.593,90 динара, који износ потражује по основу регреса од туженог, као лица које је искључиво одговорно за насталу штету.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд применио одредбе Закона о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ”, бр. 30/96, са каснијим изменама и допунама) који је био на снази на дан штетног догађаја, када је нашао да гарантни фонд, у ситуацији када трећим оштећеним лицима исплати накнаду по одредби из члана 106 став 1 Закона о осигурању имовине и лица, нема право да се регресира од лица које је одговорно за штету, с обзиром да је возило било осигурано код осигуравајуће куће над којом је отворен стечајни поступак.

Према одредби члана 143 став 1 тачка 3, 4 и 5 Закона о осигурању имовине и лица, удружење осигуравача у оквиру својих јавних овлашћења утврђује висину

доприноса организација за осигурање за образовање средстава гарантног фонда, управља и користи средства гарантног фонда и прима, врши процену и ликвидацију одштетних захтева и исплату накнаде и остварује регресне захтеве у вези са коришћењем средстава гарантног фонда. Средства гарантног фонда за подмирење обавеза из члана 99 закона се по одредби из члана 100 истог закона формирају од доприноса из премија обавезних осигурања које уплаћују организације за осигурање и из средстава остварених од регресних захтева према лицима која нису закључила уговор о обавезном осигурању. Исплатом накнаде законом предвиђених штете из средстава гарантног фонда тужилац испуњава законску обавезу према трећим оштећеним лицима, ради чије економске заштите је фонд основан, па стога и право на регрес може да остварује према закону предвиђеним лицима. Тужилац у смислу одредбе члана 104 став 2 закона, када је штета настала употребом неосигураног возила стиче право на регрес од власника моторног возила који је био дужан да закључи уговор о обавезном осигурању, а када исплати накнаду за штету насталу од непознатог возила, уколико се возило идентификује, има право на регрес од осигураваача тог возила. Гарантни фонд у другим случајевима и према другим одговорним лицима као што су возачи и имаоци возила која су учествовала у судару нема право на регрес, нити када трећим општећеним лицима исплати накнаду у смислу одредбе члана 106 став 1 Закона о осигурању имовине и лица, ступа у права општећених лица према лицу које је одговорно за штету, с обзиром да наведеним чланом таква могућност није предвиђена.

Следом наведеног, неосновано је позивање тужиоца да је првостепени суд приликом доношења одлуке пропустио да цени значај пресуде Општинског суда у Нишу К.бр. 930/04 од 23.02.2004. године, којом је тужени оглашен кривим за проузроковање саобраћајне незгоде. Кривица туженог није од значаја за стварање права тужиоца на регрес, у ситуацији када је возило којим је управљао било осигурано, с обзиром да је ризик отварања стечаја над осигуравајућом организацијом код које је то возило било осигурано на тужиоцу, који је и основан да би између осталог оштећеним лицима покрио штете које су настале употребом моторног возила које је било осигурано код осигуравајуће организације над којом је отворен поступак стечаја.

Није било места ни примени одредбе члана 939 став 1 Закона о облигационим односима, на шта се неосновано у жалби позива тужилац, имајући у виду да по уговору о осигурању од аутоодговорности, осигураваач трећем лицу плаћа накнаду за штету за коју је одговоран његов осигураник, те осигураник у том случају не стиче никакво право према трећим оштећеним лицима, па нема ни суброгације у права осигураника према одговорним лицима по одредби члана 939 став 1 ЗОО.

Такође, неосновано је позивање тужиоца да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 87 став 2 Закона о осигурању имовине и лица, према којој осигураваач према одговорном лицу има право на регрес уколико није наступила његова обавеза према условима из уговора о осигурању од аутоодговорности, с обзиром да се обавеза гарантног фонда да плати штету из члана 99 Закона о осигурању имовине и лица не заснива на уговору о обавезном осигурању закљученим са власником возила већ на закону. Гарантни фонд није сукцесор осигураваача, па на њега не прелазе права осигуравајуће организације из члана 87 став 2 Закона о осигурању имовине и лица, на шта се неосновано жалбом тужиоца указује.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао, сагласно одредби из члана 396 став 1 ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у ставу другом изреке на основу члана 390 Закона о парничном поступку, одлучивши као у ставу првом изреке пресуде.

Одлуку као у ставу другом изреке, Апелациони суд је донео применом члана 165 у вези члана 153 и 154 став 1 ЗПП, с обзиром да тужилац није успео у поступку по жалби, те да одговор туженог на жалбу није био потребан ради вођења парнице и доношења одлуке овог суда о жалби тужиоца, па су захтеви да им се накнаде трошкови другостепеног поступка, и то тужиоцу на име састава жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 12.000,00 динара и судске таксе на жалбу и другостепену одлуку и туженог на име састава одговора на жалбу од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 6.000,00 динара и судске таксе на одговор на жалбу, одбијени као неосновани.

**Председник већа-судија
Зоран Хаџић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић